

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 66/06-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. S., Česká republika, zastúpeného advokátom JUDr. J. B., Česká republika, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 23 Co 414/05 z 30. septembra 2005 v spojení s uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6 C/85/2003-92 z 21. júna 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. januára 2006 doručená sťažnosť P. S., Česká republika (ďalej aj „sťažovateľ“ alebo „navrhovateľ“, alebo „navrhovateľ v 2. rade“), zastúpeného advokátom JUDr. J. B., Česká republika, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 414/05 z 30.

septembra 2005 v spojení s uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 6 C/85/2003-92 z 21. júna 2005.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že „Pôvodné a obnovené konanie tvorí celok. Preto pri rozhodovaní je súd povinný prihliadnuť k všetkému, čo vyšlo najavo v pôvodnom konaní a pri prejednávaní návrhu na obnovu konania. Hodnotenie dôkazov prichádza len po vykonanom dokazovaní, ku ktorému sa môžu vyjadriť všetci účastníci – rovnosť zbrani.

Vyššie uvedenými postulátmi sa obecné súdy neriadili. Konštatovali, že moje tvrdenie o znemožnení vyjadriť sa k pôvodnému rozhodnutiu preto, že predmetný pozemnoknižný výpis vložky č. 2081 par. č. 155/2 nebol súdom hodnotený a zahrnutý v dôvodoch rozhodnutia neobstojí. Tento právny názor odôvodnili súdy tým, že som mal možnosť nahliadnuť do spisu a oboznámiť sa s dôkazmi, ktoré boli v procesnom spise založené a následne buď písomne alebo ústne do zápisnice sa k nim vyjadriť.

Právo nahliadnuť do spisu účastníkov a povinnosť vnútroštátneho súdu riadne preskúmať dôkazy, tieto vyhodnotiť a po vykonanom dokazovaní – právo účastníka sa k nim vyjadriť – sú dve rozdielne procesné štádiá. V prvom procesnom štádiu som mal možnosť nahliadnuť do spisu. V druhom procesnom štádiu som mal právo vyjadriť sa k všetkému, čo vyšlo najavo v pôvodnom konaní a pri prejednávaní návrhu na obnovu konania.

Súdy však v pôvodnom konaní vôbec opomenuli preskúmať výpis z pozemnoknižnej vložky č. 2081 par. č. 155/2 bez toho, aby im to bránilo zhodnotiť, či je relevantný pre jeho rozhodnutie. Tým mne bolo odňaté právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom (§ 123 o. s. p.) a k hodnoteným dôkazom v odôvodnení rozhodnutia (§ 156 o. s. p.). ... Listinné dôkazy sa vykonávajú prečítaním (§ 129 o. s. p.) a nie oboznámením – bez označenia čísla listu procesného spisu a jeho obsahu.“

Sťažovateľ ďalej uvádza, že uznesenie krajského súdu je nesprávne aj z procesného hľadiska, pretože okresný súd vo svojom uznesení „... rozhodol samostatným uznesením, že zastavuje konanie proti navrhovateľovi v 1. rade... a odporcom v 1. ... a 2. rade. Toto

rozhodnutie sa po vyhlásení stalo právoplatným. Krajský súd v Žiline pochybil, keď potvrdil zastavenie konania voči odporcom 1, 2 a zastavil konanie voči navrhovateľovi v rade 1. Rozhodnutie o zastavení konania prvostupňového súdu nadobudlo právoplatnosť hneď po svojom vyhlásení a malo byť vyhotovené na samostatnom procesnom uznesení. Proti tomuto uzneseniu bolo odvolanie zo zákona vylúčené a uznesenie Krajského súdu v Žiline zmätočné“.

Sťažovateľ zastáva názor, že uvedeným uznesením krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože krajský súd „... posúdil moje odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorý zamietol môj návrh na obnovu konania formalisticky a v dôsledku toho bolo negatívne postihnuté moje právo na prístup k súdu“.

Sťažovateľ preto v petite svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 23 Co 414/05 z 30. septembra 2005 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 6 C/85/2003-92 z 21. júna 2005 a zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu. Sťažovateľ zároveň žiada o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek

trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo na spravodlivý proces znamená, že obe strany sporu musia mať možnosť predložiť svoju vec nezávislému a nestrannému súdu za rovnakých podmienok. V uvedenom kontexte princíp rovnosti zbraní, ktorý je jedným z atribútov práva na spravodlivý proces, znamená, že každá strana civilného procesu má rovnakú možnosť prezentovať svoju vec súdu za podmienok, ktoré ju nepostavia do podstatne nevýhodnejšej situácie v porovnaní s postavením odporcu (protistrany v konaní).

Právo na spravodlivý proces zahŕňa tiež aspekt kontradiktórnosti konania, čo znamená, že obe procesné strany musia mať príležitosť nielen predložiť navrhovaný dôkaz nevyhnutný pre úspešnosť svojho návrhu predloženého súdu, ale musia mať tiež vedomosť o každom dôkaze predloženom protistranou, aby mohli mať vplyv na konečné rozhodovanie súdu (napr. rozsudky Niederhöst – Huber proti Švajčiarsku z 18. februára 1997, Mantovanelli proti Francúzsku z 18. marca 1997).

Dohovor zároveň každému zmluvnému štátu umožňuje, aby bola otázka prípustnosti dôkazov a dôkazného bremena upravená vnútroštátnou legislatívou, pričom ESLP vo svojej ustálenej judikatúre uvádza, že nie je v jeho pôsobnosti hodnotenie, či vnútroštátne súdy správne hodnotili všetky dôkazy v posudzovanom konaní. Tento problém je kľúčový najmä v trestnom procese, kde ESLP uviedol, že jeho úlohou je najmä zistenie, či dôkazy v prospech alebo neprospech obvineného boli prezentované spôsobom, ktorý zaručí pre neho spravodlivý proces (napr. rozsudok vo veci Schenk z roku 1988, § 46).

Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) v ustanovení § 132 uvádza, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, pričom zároveň prihliada na skutočnosti, ktoré vyšli najavo v konaní vrátane tých, ktoré uviedli účastníci konania.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov v rozhodovaní súdov znamená, že vykonané procesné dôkazy súd zhodnotí z hľadiska ich pravdivosti, čiže rozhodne o tom, ktoré údaje sú v súlade so skutočným stavom veci a ktoré tejto požiadavke nezodpovedajú. Súd pri uvedenej úvahe nie je viazaný zákonom, ktorý by mu prikazoval, ako má ktorý dôkaz z hľadiska jeho pravdivosti hodnotiť. Táto voľnosť v hodnotení dôkazov má však zákonný limit pri hodnotení verejných listín, ktoré je upravené ustanovením § 134 OSP. Kontrolovateľnosť záverov súdu vyplýva následne zo skutočnosti, že súd musí tieto skutkové a právne závery v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite zdôvodniť.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. V zmysle uvedeného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta, že uznesením krajského súdu sp. zn. 23 Co 414/05 z 30. septembra 2005 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 6 C/85/2003-92 z 21. júna 2005 došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd z fotokópie uznesenia okresného súdu č. k. 6 C/85/2003-92 z 21. júna 2005, ktorá bola k sťažnosti sťažovateľa pripojená ako príloha, zistil, že uvedeným uznesením bol zamietnutý návrh na obnovu konania, konanie bolo zastavené voči navrhovateľovi v 1. rade a odporcom v 1. a 2. rade a súd rozhodol aj o trovách konania.

Okresný súd v predmetnom uznesení uviedol, že *„Podaním zo dňa 9. 6. 2003, ktoré bolo doručené tunajšiemu súdu dňa 17. 6. 2003, navrhovateľ v 2. rade P. S. podal návrh na povolenie obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) a nasl. O. s. p. Návrh odôvodnil tým, že pri zisťovaní podkladov pre účely dedičského konania o novoobjavenom majetku po JUDr. Š. S., jeho otcovi, zistil dňa 20. 4. 2003, že z vložky č. 2081 parcela č. 155/1 je označovaný ako dom č. 68 s dvorom „intravilán“. Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 30. 8. 1947 bolo zapísané vlastnícke právo v 20/24-inách v bode 7 vložky slovenským turistom. Navrhovateľ tvrdil, že dôkazom, ktorý nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 7 C 46/1993, bol výpis z pozemnoknižnej vložky č. 2081 parcela č. 155/1 k. ú. L., pričom právny zástupca navrhovateľa tvrdil, že túto listinu dostal do rúk až v priebehu mesiaca apríl 2003 a v základnom konaní o takomto dôkaze informovaný nebol. O rozporoch medzi skutočnosťami uvedenými v uzneseniach Okresného súdu Liptovský Mikuláš Čd 706/51 pravdepodobne z decembra 1951, Čd 2134/48 zo dňa 29. 12. 1948, Čd 189/52 s údajmi zapísanými do pozemnoknižnej vložky č. 2081 parcela*

č. 155/1 k. ú. L. sa preto dozvedel až v apríli 2003, pričom údaje v tejto pozemnoknižnej vložke sú spôsobilé privodiť navrhovateľovi priaznivejšie rozhodnutie v danej veci. Na pojednávaní zástupca navrhovateľa v 2. rade uviedol, že ak tento výpis z pozemnoknižnej vložky aj bol založený v súdnom spise 7 C 46/1993, tak, ako dôkaz ho súd neoboznámil, nakoľko ak by oboznámený bol, súd by nemohol zaujať taký právny názor, ako bol vyslovený v rozsudku 7 C 46/93 zo dňa 10. 9. 1998.

Navrhovateľ tvrdil, že len v apríli 2003 zistil, že do dedičstva po jeho otcovi JUDr. Š. S., by mali patriť aj nehnuteľnosti pôvodne zapísané vo vložke č. 2081 parc. č. 155/1 k. ú. L. a túto skutočnosť zistil z pozemnoknižnej vložky č. 2081 k. ú. L.

Vykonaným dokazovaním bolo vyvrátené tvrdenie navrhovateľa, že o dôkaze a to výpise z pozemnoknižnej vložky č. 2081 na parcelu č. 155/1 k. ú. L. sa dozvedel až v apríli 2003. Navrhovateľ pritom povolenie obnovy konania odôvodňuje zápismi vykonanými v uvedenej pozemnoknižnej vložke v období rokov 1947 – 1952. Nejedná sa však o novú skutočnosť ani o nové tvrdenie zo strany navrhovateľa v 2. rade, nakoľko tieto isté skutočnosti uvádzal v priebehu celého konania, ktoré sa pôvodne začalo pod sp. zn. 11 C 230/91. Uznesením tunajšieho súdu 10 C 48/93-43 zo dňa 25. 11. 1994 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici 16 Co 3745/95-64 zo dňa 29. 9. 1995 bola povolená obnova konania vedeného pod sp. zn. 11 C 230/91. Uznesením Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši 7 C 46/93-120 zo dňa 19. 7. 1996 potom súd spojil na spoločné konanie vec 7 C 46/93 a vec 11 C 230/91 a naďalej bolo vedené pod spoločnou spisovou značkou 7 C 46/93.

Z obsahu spisu tunajšieho súdu 11 C 230/91 vyplýva, že súd si dňa 18. 8. 1992 zabezpečil fotokópiu celej pozemnoknižnej vložky č. 2081, parcela č. 155/1 k. ú. L. a táto listina je v spise 11 C 230/91 založená pod č. l. 35 – 41. Na pojednávaní dňa 27. 8. 1992, ktorého sa zúčastnil aj právny zástupca navrhovateľa JUDr. Š. B., sudkyňa oboznámila tento dôkaz (č. l. 51 spisu). Fotokópia celej pozemnoknižnej vložky č. 2081, parcela č. 155/1 k. ú. L., je založená aj v spise tunajšieho súdu 7 C 46/93 pod č. l. 12 – 13 a zo spisu vyplýva, že tento dôkaz predložil navrhovateľ K., L. pri podaní návrhu dňa 16. 2. 1993. Na

pojednávani, uskutočnenom dňa 19. 3. 1997, sudca konštatoval oboznámenie priebehu celého konania, pričom na pojednávaní bol prítomný právny zástupca navrhovateľa JUDr. B. (č. l. 165 spisu).

Navrhovateľ odôvodnil podanie návrhu na povolenie obnovy konania tým, že nevedel o obsahu zápisov v pozemnoknižnej vložke č. 2081 k. ú. L., pričom zápisy v tejto vložke nekorešpondujú s uzneseniami súdu Čd 706/51, Čd 2134/48 a Čd 189/52. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že uvedený dôkaz – výpis z pozemnoknižnej vložky č. 2081 k. ú. L. bol súdu známy, bol založený v spise 11 C 230/91 a po povolení obnovy konania aj vo veci 7 C 46/93 a súd s týmto dôkazom účastníkov oboznámil. Navrhovateľ teda neuviedol žiadne nové skutočnosti, nepredložil žiadne nové rozhodnutia ani dôkazy a potom nie je splnená podmienka prípustnosti obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p. Nakoľko navrhovateľom tvrdená listina – výpis z pozemkovej knihy, bol súčasťou spisu, nemôže navrhovateľ tvrdiť, že tento dôkaz nemohol použiť v pôvodnom konaní. Súd preto návrh navrhovateľa v 2. rade na povolenie obnovy konania zamietol.“

Sťažovateľ podal proti uvedenému uzneseniu okresného súdu odvolanie. Ústavný súd z fotokópie uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu sp. zn. 23 Co 414/05 z 30. septembra 2005, ktorá bola k sťažnosti sťažovateľa pripojená ako príloha, zistil, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zastavil konanie proti odporcom v 1. a 2. rade, nepriznal im právo na náhradu trov konania, návrh na obnovu konania zamietol a sťažovateľa zaviazal uhradiť odporcovi v 3. rade určené trovy konania, pričom zároveň zrušil uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým zastavil konanie proti navrhovateľovi v 1. rade, a vo výroku, ktorým mu nepriznal právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v odôvodnení namietaného rozsudku uviedol, že navrhovateľ v 1. rade nemohol byť účastníkom konania z dôvodu, že nepodal návrh na začatie konania, preto krajský súd uznesenie okresného súdu v časti, v ktorej proti navrhovateľovi v 1. rade konanie zastavil, zrušil. Krajský súd v odôvodnení uznesenia ďalej uviedol, že „Spoločným predpokladom uplatnenia nových skutočností, rozhodnutí a dôkazov je, že ich navrhovateľ

nemohol použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní a že môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Skutočnosťou v tomto zmysle môže byť akákoľvek skutočnosť právne spôsobilá privodiť pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Novo uvádzaná skutočnosť musí byť spojená vždy s novým dôkazom, ktorý navrhovateľ navrhne. Pri posúdení toho, či ide o novú skutočnosť alebo dôkazy je rozhodujúce, že ich účastník nemohol včas uplatniť v pôvodnom konaní alebo aj v odvolaní, t. j. do okamžiku, keď mu uplynula lehota na odvolanie, poprípade ešte aj v priebehu odvolacieho konania do vyhlásenia rozsudku odvolacím súdom.

V preskúmvanej veci navrhovateľ tvrdil, že len v apríli 2003 zistil, že do dedičstva po jeho otcovi JUDr. Š. S. by mali patriť aj nehnuteľnosti, pôvodne zapísané vo vložke č. 2081 parc. č. 155/1 kat. územia L..

Preskúmaním obsahu spisu 11 C 230/91 krajský súd zistil, že dňa 18. 8. 1992 si súd zabezpečil výpis pozemnoknižnej vložky č. 2081 parc. č. 155/1 kat. územie L. a táto listina je v spise založená pod č. l. 35 – 41. Na pojednávaní 27. 8. 1992 bola táto listina oboznámená ako dôkaz. Navyše fotokópia pozemnoknižnej vložky 2081 parc. č. 155/1 kat. územie L. je založená aj v spise okresného súdu 7 C 46/93 pod č. l. 12 – 13 a tento dôkaz predložil K., L. pri podaní návrhu 16. 2. 1993. Je teda nesporné, že navrhovateľom poukazovaný výpis z pozemnoknižnej vložky č. 2081 parc. č. 155/1 pre kat. ú. L. nie je novou skutočnosťou ani novým dôkazom, ktorý navrhovateľ nemohol včas uplatniť v pôvodnom konaní. Tento dôkaz bol súdu totiž známy a účastníkom konania v rámci oboznamovania spisu oboznámený. Neobstojí tvrdenie navrhovateľa v podanom odvolaní o tom, že predmetný pozemnoknižný výpis nebol zo strany okresného súdu hodnotený, zahrnutý do dôvodov rozhodnutia a preto sa k nemu nemohol vyjadriť. Navrhovateľ ako účastník konania má kedykoľvek právo nahliadnuť do súdneho spisu, oboznámiť sa s dôkazmi, listinami, ktoré sú v spise založené a následne sa k nim buď písomne alebo ústne do zápisnice vyjadriť. Z tohto dôvodu ani krajský súd nezistil skutočnosti, ktoré by povolenie obnovy konania, vedeného na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši pod sp. zn. 7 C 46/93 odôvodňovali. Preto uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým návrh na obnovu konania zamietol ako vecne správny potvrdil.“

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že formalistický prístup súdov (najmä krajského súdu) a zároveň porušenie materiálneho práva vidí v skutočnosti, že neuznali jeho tvrdenie, že pred aprílom 2003 nemal možnosť vyjadriť sa k existencii dôkazu - výpisu z pozemnoknižnej vložky č. 2081 parc. č. 155/1 pre kat. ú. L., pričom porušenie procesného práva malo spočívať v tom, že proti uzneseniu o zastavení konania nie je prípustné odvolanie.

Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Ústavný súd sa pri výkone svojej funkcie podľa ústavy zameriava na kontrolu zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie vnútroštátnych právnych predpisov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a slobodách.

Ústavný súd pri preskúmaní rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 Co 414/05 z 30. septembra 2005 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 6 C/85/2003-92 z 21. júna 2005 nezistil žiadne skutočnosti, na základe ktorých by bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sám sťažovateľ uznáva, že všeobecný súd oboznámil prinajmenej existenciu pozemnoknižnej vložky č. 2081 parc. č. 155/2 v spise, čiže o tomto dôkaze sa aspoň touto cestou dozvedel. Nič mu nebránilo v rámci nahliadnutia do spisu ho následne preštudovať a vyjadriť sa k nemu. Sťažovateľ teda už v pôvodnom konaní o existencii tohto dôkazu vedel, mohol ho preštudovať a vyjadriť sa k nemu.

Oba sudy v odôvodnení svojich uznesení podrobne uviedli dôvody, ktoré ich viedli k odmietnutiu návrhu na obnovu konania, a vyvrátili jeho tvrdenie, pre ktoré žiadal o obnovu konania (najmä tvrdenie, že pred aprílom 2003 nevedel o predmetnom dôkaze a nemal možnosť sa k nemu vyjadriť), a sťažovateľ svojimi tvrdeniami nepreukázal, že by tieto rozhodnutia boli arbitrárne alebo svojvoľné. Z uvedeného dôvodu podľa názoru ústavného súdu nejestvuje príčinná súvislosť medzi namietaným základným právom sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom krajského súdu a okresného súdu pri rozhodovaní v danej veci, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľom označeného práva.

V súvislosti s údajným porušením procesných práv sťažovateľa namietaným postupom krajského súdu a okresného súdu ústavný súd uvádza, že proti uzneseniu o zastavení konania je prípustné odvolanie, neobstojí teda tvrdenie, že by postupom súdov bolo došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (napr. ustanovenie § 202 OSP).

Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti uvedeného rozhodnutia a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03, III. ÚS 215/05, III. ÚS 21/06), pričom v konkrétnych okolnostiach danej veci sa tak nestalo.

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2006